

CCCCCINEMA D'ESTIU

Embriagats d'humor
Amèrica i la comèdia

Centre del Carme. Del 31 juliol al 30 d'agost de 2026
A les 22 hores. C/ Museu, 2. Entrada gratuïta. V.O. subtitulada
www.consorcimuseus.gva.es

GENERALITAT
VALENCIANA
Conselleria d'Educació, Cultura
i Universitats

CONSORCI
DE MUSEUS
DE LA
COMUNITAT
VALENCIANA

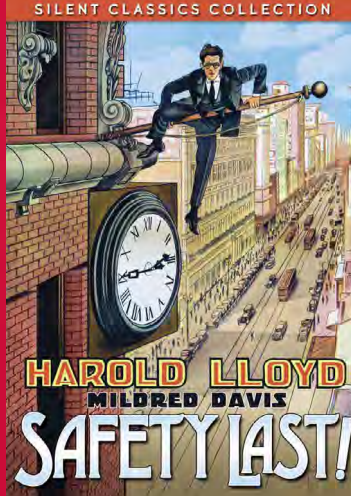
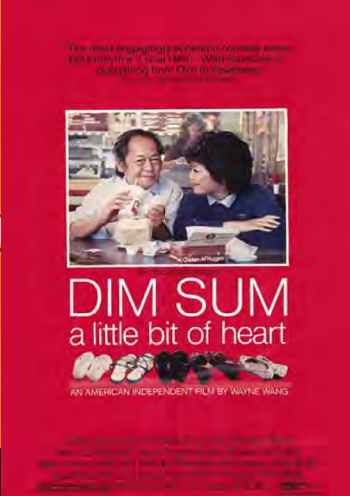

CCCCINEMA D'ESTIU

Embriagats d'humor
Amèrica i la comèdia

El nostre recorregut per la comèdia produïda a Amèrica troba noves emocions en esta tercera edició. Tan lluny, tan a prop. Sembla com si la veu haguera corregut entre molts cineastes i saberen per endavant l'interés i la dedicació que el CCCC posa en cada cicle. No es tracta de gènere, ni devoció per la comèdia, és sobretot l'afany de descobriment, investigació i l'obstinació que sempre hem posat a difondre les bondats de tots i cada un dels títols seleccionats.

Esta tercera edició arranca amb la visita de Steven Starr, un cineasta de Los Angeles que ens porta una còpia nova del seu únic film, una obra carregada d'emocions sobre el món del cinema que urgia recuperar. Tindrem un *mockumentary* (fals documental), clàssics incunables, cinema polític, d'autor i molts riures esperant-nos. Pel·lícules en molts casos combatives, en què la personalitat triomfa, la lluita persisteix i el plaer campa a pler, cinema que suposa un crit, un gest d'afirmació dels seus herois, davant de realitats exteriors desfavorables. Vos convidem a gaudir d'este nou viatge.

DIVENDRES, 31 DE JULIOL

JOEY BREAKER

1992. Estats Units

Xarrada prèvia amb **Steven Starr**

Director i guionista: Steven Starr. **Producció:** Amos Poe, Steven Starr i Dolly Hall. **Fotografia:** Joe DeSalvo. **Muntatge:** Michael Schweitzer. **Directora de càsting:** Deborah Aquila. **Dissenyadora de producció:** Joyceline Beaudoin. **Direcció artística:** Noemí I. DeCorcia. **Vestuari:** Jessica Haston. **Maquillatge:** Chris Laurence. **Disseny de so:** Janet Lund Robbins. **Amb** Richard Edson, Cedella Marley, Fred Fondren, Eric King, Gina Gershon, Philip Seymour Hoffman, Mary Joy, Sam Coppola, Michael Imperioli, Laurence Mason, Parker Posey, Bill Bellamy, Larry Marx, George Bartenieff i Benjamin Starr. Estats Units. 92 min.

Abans que s'assage, apareguen focus, micròfons i càmeres, està el negoci del cinema. Eixos agents d'artistes encarregats de col·locar talents, establir acords i valorar cada projecte. Lligen guions, estan al corrent dels càstings, acudixen habitualment a espectacles, a projeccions privades de productores i, en definitiva, lluiten pel màxim benefici per als seus artistes. *Joey Breaker* és un d'ells, un de divertit i competent, i d'excel·lent reputació. A Steven Starr, que va exercir durant anys este mateix ofici, se li va ocórrer que havia de col·locar el seu protagonista davant de la certesa que l'amor fluïx, la passió existix, malgrat viure de prop eixa crisi amarga que va arrancar en els huitanta per la qual molts van pagar la seua intimitat amb el contagi d'un virus mortal. Durant tres dècades, eixe univers genuí de diners, amor i mort esguitat amb cançons *reggae* va ser invisible. Just ara, en el moment mateix d'esta inauguració, podrem obrir els ulls i gaudir-ho gràcies a una còpia recentment restaurada i la generositat del seu director.

DISSABTE, 1 D'AGOST

EL ARTISTA

2008. Argentina-Itàlia

Dirigida per Mariano Cohn i Gastón Duprat. **Guionistes:** Mariano Cohn, Andrés Duprat i Gastón Duprat. **Producció:** Eduardo Constantini, Tore Sansonetti i Fernando Sokolowicz. **Fotografia:** Mariano Cohn i Gastón Duprat. **Directora artística:** Lorena Llana. **Disseny de producció:** Marcello Di Carlo. **Muntatge:** Santiago Ricco. **Vestuari:** Lorena Llana. **So:** Adrián De Michelle i Aníbal Girbal. **Música:** Diego Bliffeld. **Amb** Sergio Pángaro, Alberto Laiseca, Andrés Duprat, Enrique Gagliesi, Ana Laura Loza, Luciana Fauci, Arturo Caravajal, Diego Perdomo, Marcello Prayer, Mauro Fernández, Alejandro Cohn, Diego Bliffeld, Magdalena Bilotte, Ricardo Monteoliva, Agustín Ayala i Jorge Teraquio. 100 min.

En estos temps de globalització econòmica i cultural, queda en dubte la mateixa categoria d'art. El mercat en el sector artístic arriba a jugar un paper tan rellevant que cal qüestionar els procediments actuals de consagració dels artistes. De tot això i molt més parla l'òpera prima de Mariano Cohn i Gastón Duprat. En altres paraules, de com eixa necessitat imperiosa de crítics i artistes per assenyalar i alimentar tendències ha provocat que l'art deixi de ser una força substantiva i transformadora. Perquè ja no es tracta de qüestionar el món ni de fer història, quan urgix plegar-se davant de les noves tiranies estètiques del present. Formalment, *El artista* arriba a inquietar quan va a la contra del que la seua trama i personatges expressen. Molt lluny d'intentar seduir o fer-li la rosca a l'espectador, esta dupla de grans cineastes no dubta a imposar enquadraments cridanerament imperfectes o plans d'un estatisme que pot resultar irritant per a qui no sàpia entrar en este divertiment sobre les paradoxes del mateix acte creatiu.

DIUMENGE, 2 D'AGOST

MR. BELVEDERE GOES TO COLLEGE

(Mr. Belvedere estudiant)

1949. Estats Units

Director: Elliott Nugent. **Guió:** Richard Sale, Mary Loos i Mary C. McCall Jr. **basat en el personatge Belvedere de Gwen Davenport.** **Producció:** Samuel G. Engel. **Productor executiu:** Charles Hall. **Muntatge:** Harmon Jones. **Fotografia:** Lloyd Ahern Sr. **Direcció artística:** Richard Irvine i Lyle R. Wheeler. **Decorats:** Thomas Little. **Disseny de vestuari:** Bonnie Cashin. **Maquillatge:** Ben Nye. **So:** E. Clayton Ward i Roger Heman Sr. **Ajudant de direcció:** Arthur Jacobson. **Música:** Alfred Newman. **Amb** Clifton Webb, Shirley Temple, Tom Drake, Alan Young, Jessie Royce Landis, Kathleen Hughes, Taylor Holmes, Alvin Greenman, Paul Harvey, Barry Kelley, Robert Patten, Norma Amigo i Edward Biby. 83 minuts.

Quan la burocràcia del món t'exigix un títol, no és suficient que sigues un geni. Sempre elegant, circumspecte i alterós, Lynn Belvedere s'obri camí en la universitat en esta seqüela de *Sitting Pretty* (Niñera moderna, 1948) precisament per la falta d'eixe certificat que cap membre de la seua legió de fans li demanaria. I és una delícia que este personatge inoblidable continue guardant les formes vestint uniforme i gorra de novençà i es manege tan bé en els espais estudiantils sorprenent jòvens i estranys en plena febra del *woogie woogie*. Com molts films de postguerra, esta comèdia assenyala un rerefons tràgic en el personatge de Shirley Temple, mare d'un xiquet i viuda amb tan sols 21 anys, així com la celeritat dels seus sentiments: n'hi ha prou amb un bes en els llavis per a segellar un compromís nou.

DIMARTS, 4 D'AGOST

MÁTENME PORQUE ME MUERO

1951. Mèxic

Director: Ismael Rodríguez. **Guió:** Ismael Rodríguez i Pedro de Urdimalas, basada en la novel·la de Jardiel Poncela, *Espérame en Siberia vida mía* **Producció:** Ismael Rodríguez i Luis Leal Solares. **Fotografia:** Jack Draper. **Muntatge:** Rafael Portillo. **Dissenyador de producció:** José Rodríguez Granada. **Maquillatge:** Román Juárez. **Perruqueria:** Maria Luisa Bojorquez. **Decorats:** José Barragán. **Efectes especials:** Jorge Benavides. **So:** Manuel Topete. **Música:** Raúl Lavista. **Amb** Germán Valdés, Óscar Pulido, Tongolele, Marcelo Chávez, José René Ruiz, Emma Rodríguez, Tito Novaro, Joaquín García Vargas, Miguel Manzano, Pompín Iglesias, Ildefonso Sánchez Curiel, Pedro de Urdimalas, Nicolás Rodríguez, Jesús Graña, Jorge Treviño, Guillermo Calles, Abel Cureño, El Gigantón i Los Sherifes. 99 min.

La història artística de Germán Valdés arranca a Ciudad Juárez, a on la cultura de Mèxic i els Estats Units es mesclava, el *swing* convivía amb el bolero i els jòvens vestien diferent. I va ser ací a on el seu personatge més popular, Tin Tan, ho canviaria tot i convertiria el barri en art. En la seua pell, Valdés va inventar la seua pròpia manera de parlar, de caminar i, en definitiva, de ser mexicà. En *Mátenme porque me muero* decidix posar fi a la seua vida abans que ho faça un destí fatídic. I eixe gest la situa en el deixant de *Der mann, der seinen Mörder sucht* (1931), de Robert Siodmak, o *I hired a contract killer* (1990), d'Aki Kaurismäki. El cineasta Ismael Rodríguez va aprofitar el carisma de Tin Tan per a adaptar lliurement una obra d'Enrique Jardiel Poncela i, com tantes vegades faria Luis Buñuel, va encaixar eixe humor satíric o esperpèntic tan espanyol en una pel·lícula que, per dret propi, pertany a l'edat d'or del cinema mexicà.

DIMECRES, 5 D'AGOST

THINGS CHANGE

(Les coses canvien)

1988. Estats Units

Director: David Mamet. **Guió:** David Mamet i Shel Silverstein. **Producció:** Michael Hausman i Ned Dowd. **Fotografia:** Juan Ruíz Anchía. **Muntatge:** Trudy Ship. **Disseny de producció:** Michael Merritt. **Decorats:** Derek R. Hill. **So:** Marko A. Costanzo. **Vestuari:** Bill Edwards. **Música:** Alaric Jans. **Amb** Don Ameche, Joe Mantegna, Robert Prosky, J. J. Johnston, Ricky Jay, Mike Nussbaum, Jack Wallace, Dan Comway, Willo Hausman, Gail Silver i Willam H. Macy. **100 min.**

Comparativament més lleugera que *House of Games* (1987), la segona pel·lícula dirigida pel dramaturg David Mamet va ser probablement aparcada per la seua mescla desconcertant entre comèdia, cinema de gàngsters i drama. El film compartix personatges i ambients térbols, però narra una història que té molt de cor. El vell sabater que interpreta Don Ameche acaba robant el protagonisme al seu actor fetitxe, Joe Mantegna, que broda tant els papers de mafiós com de timador. Però al marge de les seues diferències, va ser el crític de Chicago Roger Ebert qui va endevinar la tecla quan va escriure que "si *Things Change* (1988) resulta tan entretinguda com *House of Games* és perquè els personatges estan desconcertats, no el públic, com sol ocórrer amb guionistes més descurats. Mamet ens convertix en còmplices".

DIJOUS, 6 D'AGOST

EL DESTINO NO TIENE FAVORITOS

2003. Perú

Dirigida i escrita per Álvaro Velarde. **Produïda per** Álvaro Velarde, Tommaso Fiacchino i Gustavo Sánchez. **Fotografia:** Micaela Cajahuaringa. **Muntatge:** Danielle Fillios. **Ajudant de direcció:** Israel Pimentel. **Direcció artística:** Maquillatge: Marisol Ortega. **Disseny de vestuari:** Sumi Kujon. **So:** Marcos de Aguirre i Nadine Voullième. **Música:** Irene Vivanco. **Amb** Celine Aguirre, Víctor Ángeles, Tatiana Astengo, Angie Cepeda, Bernie Paz, Rebeca Ráez, Ellena Romero, Mónica Steuer, Javier Valdez i Paul Vega. **90 min.**

Des dels inicis de la seua carrera, Jean-Luc Godard va advertir que el cinema havia de retratar el clixé quan és un signe clarament identificatiu d'un país. Una lliçó artística que esta òpera prima aplica a fons i per partida doble. Ja sobre el paper, eixe xoc d'estereotips que proposa el seu argument exigia un cineasta capaç de manejar amb mestratge els codis d'una realitat i una ficció condemnats a conviure desastrosament i jocosament en l'espai d'una mateixa pantalla. Evitant qualsevol crítica social i concentrant les seues energies a extraure tot l'humor d'eixa família aristocràtica anada a menys que accepta involucrar-se en el rodatge d'una telenovel·la, Álvaro Velarde va aconseguir el que molts consideren "la millor comèdia peruana de tots els temps".

DIVENDRES, 7 D'AGOST

DIM SUM: A LITTLE BIT OF HEART

1985. Estats Units

Director: Wayne Wang. **Guió:** Terrel Seltzer, a partir d'un argument de Laureen Chew, Terrel Seltzer i Wayne Wang. **Producció:** Tom Sternberg, Wayne Wang i Danny Yung. **Disseny de producció:** Robin Standefer. **Fotografia:** Michael Chin. **Muntatge:** Ralph Wikke. **Direcció artística:** Danny Yung. **Decorats:** Lydia Tanji. **Disseny de vestuari:** Lydia Tanji. **Maquillatge:** Lisa Jear. **Música:** Todd Boekelheide. **So:** Andy Aaron. Amb Laureen Chew, Kim Chew, Victor Wong, Ida F.O. Chung, Cora Miao, John Nishio, Amy Hill, Keith Choy, Mary Chew, Nora Lee, Rita Yee i Joan Chen. 84 min.

Com la seua òpera prima, *Chan is missing* (1982), Wayne Wang va ambientar *Dim Sum* en el barri xinès de San Francisco. Registrant una història senzilla amb una càmera fixa i contemplativa, va provocar que molts crítics la compararen amb l'obra de Yasujiro Ozu, però el jove cineasta va portar eixe estil del mestre japonès al món de McDonald's i la sèrie *Dinastia*, dos elements que fascinaven eixa comunitat de personatges que parla *chinglish* i accepta de bon grat la fusió de les cultures xinesa i americana. A mig camí entre el rigor formal i un realisme relaxat, destaca que la senyora Tam i Geraldine hagen sigut interpretades per una mare i la seua filla en la vida real, cosa que permet que, sense necessitat d'aclarir res, Wayne Wang comuniqui visualment un profund pou d'emocions.

DISSABTE, 8 D'AGOST

SAFETY LAST!

(L'home mosca)

1923. Estats Units

Amb Dr. Truna

Director: Fred C. Newmeyer i Sam Taylor. **Argument:** Hal Roach, Tim Whelan i Sam Taylor. **Rètols:** H. M. Walker. **Producció:** Hal Roach. **Fotografia:** Walter Lundin. **Muntatge:** Thomas J. Crizer. **Maquillatge:** Wally Howe. **Dobles per a les escenes d'acció:** Harvey Parry i Bill Strother. **Música experimental tocada en viu i en directe pel Dr. Truna (Andrés Blasco).** Amb Harold Lloyd, Mildred Davis, Bill Strother, Noah Young, Westcott Clarke, Chester A. Bachman, Ed Brandenburg, Roy Brooks i Charley Chase. 74 min.

Harold Lloyd era un home corrent, com la resta dels mortals, li deien "el xic del carrer" i va haver de pensar-ho tot per la seua falta d'inspiració. Per a ser un còmic de cinema exitós, va haver d'aprendre a ser-ho, i aprendre per força. En 1919, Harold va perdre dos dits durant una sessió de fotos, quan va canviar l'explosiu per un altre de real. El metge li va dir que abandonara la seua carrera, però va continuar fent acrobàcies perilloses i actuant. Quatre anys després el veiem en la seua imatge més emblemàtica penjat de l'agulla dels minuters d'un rellotge quasi en la part més alta d'un enorme edifici. Esta imatge icònica pertany a un clàssic silent que molt pocs han vist. Què pot portar un ciutadà comú a escalar un edifici com un home-aranya? I quina banda sonora experimental pot acompanyar esta proesa? Sens dubte, serà el Dr. Truna (Andrés Blasco) qui ens done la millor resposta.

DIUMENGE, 9 D'AGOST

DEMASIADO MIEDO A LA VIDA / PLAFF

1988. Cuba

Director: Juan Carlos Tabío. **Guió:** Daniel Chavarría i Juan Carlos Tabío. **Producció:** Ricardo Ávila. **Direcció artística:** Lionel Banks i Rudolph Sternad. **Fotografia:** Julio Valdés. **Muntatge:** Roberto Bravo i Osvaldo Donatién. **So:** Raúl García. **Música:** Nicolás Reynoso. **Amb** Daisy Granados, Thais Valdés, Raúl Palomares, Jorge Cao, Alicia Bustamante, Ana Vivian Mora, Rolando Núñez, Natasha Díaz, Blanquita Contreras, Miriam Socarras, Gastón Palmer i Néstor Jiménez. 110 min.

Plaff destaca pel seu estil de comèdia crítica que recupera l'esperit de *Muerte de un burócrata* (1966), pràcticament desaparegut en la Cuba de finals dels huitanta, représ només per *Se permuta* (1983), l'anterior film de Juan Carlos Tabío. La pel·lícula es permet trencar algunes convencions narratives traduïnt en imatges el seu argument, a vegades els actors trenquen la quarta paret i es dirigeixen a l'espectador o les escenes discorren recordant-li a este que està presenciant una pel·lícula. De manera desenfadada aborda els mals diaris que aborden la Cuba d'aquella època, com l'establiment de metes absurdes, el divorci d'alguns dirigents respecte als treballadors o les traves que frenen el desenrotllament. Tot això adobat amb un humor enginyós, una sòlida direcció i molt bones interpretacions.

DIMARTS, 11 D'AGOST

BLUFF

2007. Colòmbia

Director i guionista: Felipe Martínez Amador. **Producció:** Alessandro Angulo. **Fotografia:** Alessandro Angulo. **Muntatge:** Sandra Rodríguez. **Director de càsting:** Claudio Rodríguez. **Direcció artística:** Maria Inés Carrasco i Rafael Ortiz. **Escenaris:** Alejandro Velasco. **Vestuari:** Sandra Camacho. **Maquillatge:** Sara Vaughn. **So:** Carlos Eduardo Lopera. **Música:** Federico Lorusso. **Amb** Federico Lorusso, Víctor Mallarino, Catalina Aristizábal, Luis Eduardo Arango, Carolina Gómez, Felipe Botero, Verónica Orozco, Juan Felipe Cano, Adriana Romero, Blanca Lucero Bello, Mónica Montenegro, Alejandro Morales, Delio Buenaventura, Maria Inés Carrasco i Lucho Velasco. 95 min.

Hi ha un tòpic que afirma que el tema primordial del cinema colombià és la violència. El que sí que és cert és que el benefici personal sol dominar els personatges de Colòmbia, sense que importen les conseqüències o qui caiga en el camí. *Bluff* conta la història d'un perdedor, una víctima de la corrupció aliena, la mateixa que busca associar la necessitat de diners, el desig i l'amor. En eixa busca mai impera una idea altruista, es tracta exclusivament de la llei del més fort o el més viu. I per això mateix de fons es percep una forta crítica social, institucional i moral contra la policia, els poderosos i qualsevol personatge sense escrúpols. No obstant això, les intencions d'esta òpera prima de Felipe Martínez Amador es concentren a mesclar el gènere de *thriller* amb la comèdia negra, acumular gags i utilitzar els recursos cinematogràfics per a aconseguir el que finalment és: un àgil divertiment.

DIMECRES, 12 D'AGOST

Eclipsi amb

LITTLE SHOP OF HORRORS

(La xicoteta botiga dels horrors)

1986. Estats Units

Director: Frank Oz. **Guió:** Howard Ashman, Roger Corman i Charles B. Griffith. **Produïda per** David Geffen, William S. Gilmore, Denis Holt i David W. Orton. **Fotografia:** Robert Paynter. **Muntatge:** John Jympson i Gillian L. Hutshing (versió del director, 2012). **Directora de càsting:** Margery Simkin. **Disseny de producció:** Roy Wolker. **Direcció artística:** Steve Spence. **Disseny de vestuari:** Marit Allen. **Decorats:** Tessa Davies. **Maquillatge:** Lynda Armstrong. **So:** Roberto Casimiro i Zezé d'Alice. **Música:** Miles Goodman. **Amb** Rick Moranis, Ellen Greene, Vincent Gardenia, Steve Martin, Tichina Arnold, Michelle Weeks, Tisha Campbell, Jim Belushi, John Candy, Christopher Guest, Bill Murray, Stan Jones, Bertice Reading, Ed Wiley i Michael Shannon. **104 min.**

En 1960, Roger Corman va apostar que podria fer un film en un cap de setmana si li deixaven aprofitar els decorats del seu anterior film, *A Bucket of Blood* (*Un cubo de sangre*, 1959). I va vèncer. En 1986, Frank Oz substituïria Martin Scorsese en l'adaptació de l'èxitós musical que la pel·lícula va inspirar. I també va vèncer. Acostumats a les bondats dels musicals, a eixe univers en què l'impossible deixa de ser-ho i l'amor senzillament existix, una comèdia sinistra com *Little Shop of Horrors* va ser digna de la nostra simpatia. Per la seua capacitat de traure el suc a un eclipsi de sol i, conseqüentment, aconseguir que tots i cada un dels seus personatges es definisquen pel seu costat fosc, la seua tendència natural a ser miserables. Si este film oferix una galeria de paràsits emocionals és precisament per a justificar el futur festí de la planta xuplasang, que ells mateixos alimenten sense cautela cometent una infinitat de maldats.

DIJOUS, 13 D'AGOST

CULPA CERO

2024. Argentina

Dirigida per Valeria Bertuccelli i Mora Elizalde. **Guió:** Valeria Bertuccelli, Mora Elizalde i Malena Pichot. **Producció:** Agustín Bossi, Pablo Bossi i Pol Bossi. **Disseny de producció:** Lina Montello. **Fotografia:** Julián Apezteguia. **Maquillatge:** Loli Giménez. **Decorats:** Inés Zysman. **Muntatge:** Luz López Mañe. **Direcció artística:** Germán Naglieri. **So:** Guido Berenblum. **Música:** Vicentico. **Amb** Valeria Bertuccelli, Justina Bustos, Cecilia Roth, Gaia Garibaldi, Martín Garabal, Mara Bestelli, Fabiana Cantilo, Mey Scápola, Fabián Arenillas i Matías Cabrera. **106 min.**

El segon llargmetratge com a directora de l'actriu Valeria Bertuccelli destaca per la seua gran llibertat i espenta a l'hora de manejar l'absurd i imaginar unes actituds gradualment ridícules per part de la protagonista, que ella mateixa assumix. Berta Muller és un personatge tan fascinant com contradictori, predica en els seus llibres la veritat de l'existència i convenç milions de lectors i en les seues xarxes socials que té totes les respostes. Presa del seu personatge, Berta tractarà de defensar-se de la manera més absurda quan la seua vida s'afone com un castell fràgil de naips. *Culpa cero* és una comèdia incòmoda, aguda i rabiosament actual que no té personatges bons, només personatges idiotes o detestables.

DIVENDRES, 14 D'AGOST

THE SURE THING

(Jocs d'amor en la universitat)

1985. Estats Units

Director: Rob Reiner. **Guió:** Steve Bloom i Jonathan Roberts. **Produïda per** Roger Birnbaum i Andrew Scheinman. **Fotografia:** Robert Elswit. **Disseny de producció:** Lilly Kilvert. **Vestuari:** Durinda Wood. **Decorats:** Lisa Fischer. **Muntatge:** Robert Leighton. **Directores de càsting:** Janet Hirshenson i Jane Jenkins. **So:** Douglas B. Arnold. **Música:** Tom Scott. Amb John Cusak, Daphne Zuniga, Anthony Edwards, Boyd Gaines, Tim Robbins, Lisa Jane Persky, Viveca Lindfors, Nicolette Sheridan, Christie-Blake Marcia i Robert Anthony Marcucci. **100 min.**

Una pel·lícula com *The Sure Thing* (1985), preocupada pels sentiments amorosos d'un adolescent, va ser un xicotet miracle que sorgira en el seu moment. Una pel·lícula revolucionària des de l'instant en què exposa que el sexe ha d'anar sempre acompanyat de respecte i amor en una època d'autèntic auge del cinema més eixelebrat i lasciu. Pel·lícules tipus *Meatballs* (*Los incorregibles albondigas*, 1979), *Porky's* (1981) o *The Last American Virgin* (*El último americano virgen*, 1982) van marcar una tendència alimentada per l'anomenat "síndrome d'erotisme neuròtic del personatge adolescent". Retem homenatge al recentment desaparegut Rob Reiner projectant esta joia injustament oblidada, una comèdia romàntica escrita a l'estil dels anys trenta que guarda els seus vincles amb el clàssic de Frank Capra *It happened one night* (*Sucedio una noche*, 1934).

DISSABTE, 15 D'AGOST

DENOMINACIÓN DE ORIGEN

2024. Xile

Dirigida per Tomás Alzamora Muñoz. **Escrita per** Gustavo Angarita Jr, Javier Salinas i Tomás Alzamora Muñoz. **Producció:** Tomás Alzamora Muñoz i Pablo Calisto. **Fotografia:** Sergio Armstrong. **Muntatge:** Valeria Hernández, Nicolas Venegas Moscoso i Tomás Alzamora Muñoz. **Disseny de producció:** Nicolás Oyarce. **Direcció artística:** Nicolás Oyarce. **Escenografia:** Consuelo González. **Vestuari:** Francisco Aravena. **So:** Rodrigo Gálvez. **Música:** Martin Schlotfeldt. Amb Roberto Betancourt, Luisa Barrientos, Alexis Marín, Exequías Inostroza i Luisa Marabolí. **86 min.**

Denominación de origen naix d'un estranyament, el que sent pel seu poble Tomás Alzamora quan, com tants cineastes xilens, decidix estudiar la carrera a Santiago. Alzamora convertix el seu poble natal, San Carlos, en el verdader protagonista del seu segon llargmetratge i immortalitza les cares, els personatges típics d'allí, com la persona que ven els remeis o el *cochayuyo*, una macroalga marró de gran valor nutricional. Com si fora un documental, instal·la una càmera que senzillament observa i registra escenes de la vida real aprofitant una competició pel premi a la millor llonganissa. A partir d'ací, el jove cineasta expressa el seu amor pel cinema com un art lliure, des del moment en què hi pots clavar de tot: literatura en el guió, música antiga i moderna en la banda sonora, teatre en alguna seqüència preparada amb els actors...

DIUMENGE, 16 D'AGOST

DEFENDING YOUR LIFE

(El cel, pròximament...)

1991. Estats Units

Escrita i dirigida per Albert Brooks. Productor: Michael Grillo, Herb Nanas i Robert Grand. Fotografia: Allen Daviau. Vestuari: Travis Banton. Muntatge: David Finfer. Direcció de càsting: Barbara Claman i Mark Saks. Direcció artística: Richard Reynolds. Disseny de producció: Ida Random. Decoradora d'escenaris: Lina DeScenna. Vestuari: Deborah L. Scott. Maquillatge: Hallie D'Amore. So: Wayne Artman i Gregg Barbanell. Música: Michael Gore. Amb Albert Brooks, Meryl Streep, Rip Torn, Lee Grant, Julie Cobb, Peter Schuck, Time Winters, Gary Beach, Sharlie Stuart, Beth Black, Clayton Norcross, Buck Henry i Shirley McClaine. 112 min.

Si tornem per tercera vegada a programar una obra d'Albert Brooks és perquè creiem que hauria d'engrossir eixa llista de grans cineastes que exploten la seua comicitat darrere i davant de la càmera: Charles Chaplin, Woody Allen, Nanni Moretti, Jacques Tati, Emmanuel Mouret en els seus primers films... A principis dels noranta, un percentatge alt d'estatunidencs creia que hi havia cel i infern. I en eixa nodrida legió de creients, una majoria afirmava que hauria d'anar al cel. Per al cineasta, guionista i actor Albert Brooks, eixe més enllà que ens oferix després de travessar la línia de la mort està molt lligat al que hàgem fet amb la nostra vida. En *Defending your Life* (1991), imagina una estació precelest, una espècie d'higiènic purgatori a on cada persona morta ha de saldar comptes davant d'un jurat. Tots hem de ser algú, i si no que li ho pregunten al personatge deliciós i aclaparador que interpreta Meryl Streep.

DIMARTS, 18 D'AGOST

DE NOCHE VIENES, ESMERALDA

1997. Mèxic

Dirigida per Jaime Humberto Hermosillo. Guionista: Jaime Humberto Hermosillo i Elena Poniatowska. Productor: Fernando Cámara, Salvador de la Fuente, Carlos Taibo i Esteban Schmelz. Disseny de producció: Lourdes Almeida. Fotografia: Xavier Grobet. Vestuari: Lourdes Almeida. Maquillatge: Teresa Acevedo i Georgina Miranda. Muntatge: Sebastián Garza i Jaime Humberto Hermosillo. So: Antonio Diego i Andrés Franco. Efectes especials: Alejandro Vázquez. Música: Omar Guzmán. Amb María Rojo, Claudio Obregón, Martha Navarro, Antonio Crestani, Tito Vasconcelos, Ernesto Laguardia, Alberto Estrella, Pedro Armendáriz Jr, Roberto Cobo, Humberto Pineda, Arturo Villaseñor, Ana Ofelia Murguía, Víctor Carpinteiro, Humberto Yáñez, Ana María Jacobo i Eduardo Salas. 103 min.

Jaime Humberto Hermosillo va demostrar al llarg dels seus 25 llargmetratges ser un cineasta expert en les dissidències sexuals, un banderer del desig en totes les seues formes i un devot dels universos de les ferides romàntiques. Este cineasta mexicà sap perfectament que un dels mecanismes de la comèdia és posar les coses a on no els correspon, i esta vegada brinda a la seua actriu fetitxe María Rojo el paper d'una dona fora de lloc en una societat profundament conservadora. Acusada de bigàmia moments abans de casar-se, la protagonista afronta amb gràcia i desimboltura un interrogatori policial que atenta de manera descarada contra el rol assignat a la dona i trenca amb el tractament cinematogràfic del temps i espai que hem vist en infinitat de pel·lícules.

DIMECRES, 19 D'AGOST

SHE'S GOTTA HAVE IT

(Nola Darling)

1986. Estats Units

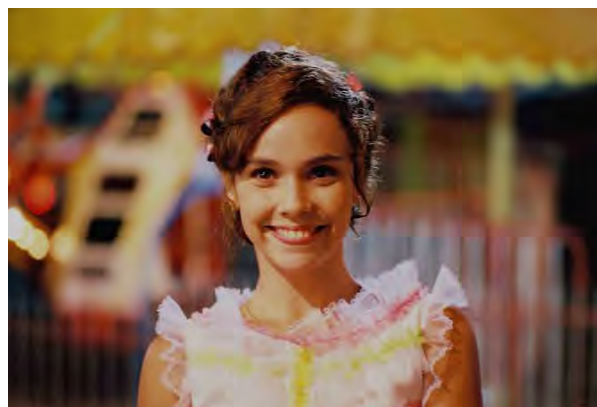
Director: Spike Lee. **Guionistes:** Spike Lee i Zora Neale Hurston. **Producció:** Spike Lee, Pamm R. Jackson i Prince. **Direcció artística:** Ron Paley. **Fotografia:** Ernest Dickerson. **Decorats:** Daniel Fernández. **Disseny de producció:** Wynn Thomas. **Dissenyador de vestuari:** John Michael Reefer. **Maquillatge:** Larry M. Cherry. **Muntatge:** Spike Lee. **Música:** Bill Lee. **So:** Barry Alexander Brown i Steve Ning. **Amb** Tracy Camilla Johns, Tommy Redmond Hicks, John Canada Terrell, Spike Lee, Raye Dowell, Joie Lee, S. Epatha Merkerson, Bill Lee, Cheryl Burr, Aaron Dugger, Stephanie Covington, Renata Cobbs i Cheryl D. Singleton. 84 min.

She's Gotta Have It hauria de ser la referència principal de qualsevol que vullga fer cinema. La seua qualitat i abast va superar amb escreix les possibilitats del seu pressupost ínfim, 175.000 dòlars, i va ser seleccionada en grans festivals i distribuïda en molts països (a Espanya ho va fer com a *Nola Darling*). I respecte al seu tema, hem d'assenyalar que en la dècada dels huitanta poques pel·lícules nord-americanes van ser tan sexualment franques com esta òpera prima de Spike Lee i la de Steven Soderbergh (*Sex. Lies and videotapes*). La Motion Picture Association of America (MPAA), encarregada d'atorgar les classificacions, va insistir a retallar-la a causa del seu intent no sols de subvertir els estereotips sexuals, sinó també les representacions sempre estereotipades dels afroamericans que fins llavors vam vore en la pantalla gran.

DIJOUS, 20 D'AGOST

LISBELA E O PRISIONEIRO

2003. Brasil

Dirigida per Guel Arraes i Ligia Feliciano. **Guió:** Guel Arraes, Jorge Furtado i Pedro Cardoso, basada en l'obra d'Osman Lins. **Producció:** Paula Lavigne. **Disseny de producció:** Claudio Amaral Peixoto. **Fotografia:** Ulrich Burtin. **Direcció artística:** Peter Borck. **Disseny de vestuari:** Emilia Duncan. **Maquillatge:** Marlene Moura. **Escenografia:** Daniela Bevervanso. **Muntatge:** Paulo Henrique Farias. **Efectes especials:** Sergio Farjalla Jr. **So:** Carlos Trilha. **Música:** João Falcão i André Moraes. **Amb** André Mattos, Aramis Trindade, Bruno García, Carlos Casagrande, Cláudio Perotto, Débora Falabella, Heloísa Périssé, Paula Lavigne, Livia Falcão, Luisa Arraes, Marco Nanini i Michelle Birkheuer. 106 min.

Guel Arraes es va revelar com un gran adaptador amb *O auto da compadecida* (2000), que va imprimir un ritme endiablant a una peça de la picardia gràcies al desplegament d'una gran artilleria audiovisual. El mateix podria dir-se de la seua aproximació a la poètica d'Osman Lins, l'obra *Lisbela e o prisioneiro* del qual havia portat prèviament al teatre i seguidament a la televisió, i amb la qual Arraes torna a mostrar que el cinema brasiler pot ser tan electrizant com el nord-americà. L'esperit d'este film és obertament popular, amb el seu humor carioca i una banda sonora que mescla artistes veterans i jòvens animant una imatge colorista que li dona una textura diferent del Brasil que sol mostrar en el cinema la seua cara més grisa, com correspon a un país que passa per penúries polítiques i una notable falta d'indústria cinematogràfica.

DIVENDRES, 21 D'AGOST

WHILE WE'RE YOUNG

(Mentres siguem jòvens)

2014. Estats Units

Dirigida per Noah Baumbach. Guió: Noah Baumbach, Erik Ibsen i Wallace Shawn. Producció: Noah Baumbach, Eli Bush, Lila Yacoub i Scott Rudin. Disseny de producció: Adam Stockhausen. Directors de càsting: Douglas Aibel i Francine Maisler. Fotografia: Sam Levy. Muntatge: Jennifer Lane. Decorats: Kris Moran. Dissenyadora de vestuari: Ann Roth. Director artístic: David Stein. So: Benjamin Berger. Música: James Murphy. Amb Ben Stiller, Naomi Watts, Adam Driver, Amanda Seyfried, Maria Dizzia, Adam Horovitz, Matthew Maher, Peter Yarrow, Bonnie Kaufman, Hector Otero, Deborah Eisenberg, Dree Hemingway, Matthew Shear, Annie Baker, Quincy Tyler Bernstine, James Manzel, Laura Hankin, Charles Grodin, James Saito, Braddy Corbet, Peter Bogdanovich i Stoddard Blackall. 97 min.

Enamorat als seus 61 anys d'una jove vienesa de 18, Henrik Ibsen escrivia en el seu drama tardà *El maestro constructor* (1892): "Me he vuelto un perturbado por la gente joven. Me han molestado tanto que he cerrado mis puertas. Quizá debería abrirlas y dejarles entrar". No és estrany imaginar que als seus 45 anys Noah Baumbach abocara en *While we're Young* una mirada sardònica per la seua implicació emocional per Greta Gerwig de tan sols 30, ni pensar que la seua pel·lícula és una posada al dia del clàssic *All about Eve* (1951) de Mankiewicz, quan col·loca un jove documentalista ambiciós (Adam Driver) seduïnt un veterà (Ben Stiller). Baumbach localitza ací eixa línia borrosa que tots creuem quan arribem a la mitjana edat, però immediatament i afortunadament la xafa i ens brinda moments de gran hilaritat. Però ho fa amb amabilitat cap als qui hem fet eixe inevitable viatge i sobreviscut amb una mica de dignitat.

DISSABTE, 22 D'AGOST

DOBLE DISCURSO

2023. Argentina

Director i guionista: Hernán Guerschuny. Producció: Lucas Jinkis. Disseny de producció: Sarah Knowles. Fotografia: Nicolás Trovato. Muntatge: Laureano Rizzo. Director de càsting: Brandon English. Direcció artística: Marcela Bazano. So: Ellis Burman III, Federico Esquerro i Valeria Fernández. Vestuari: Soledad Muñiz. Música: Loishka. Amb Magui Bravi, Julieta Cardinali, Verónica Hassan, Rafael Ferro, Alejandro Gigena, Nacho Girón, Ignacio Iriarte, Daniel Kovac, Víctor Laplace, Luis Margani, Diego Peretti, Natalia Tesone, Ana Tula, Mavira Ibáñez, Franco Rizzaro i Mónica Raiola. 113 min.

Doble discurso no aborda directament la política, sinó el seu *backstage*, eixos mecanismes interns de cada partit encaminats a mantindre i construir el seu líder. Una operació no massa diferent de la que Hernán Guerschuny va fer amb el periodisme cinematogràfic en la seua òpera prima, *El crítico* (2013). El poble, eixa massa crítica de votants que voldrien potencial, es manté en un espai en *off* permanent, mentre que sí que apareixen els mitjans d'informació i els seus representants, que són els que el partit realment hauria de conquistar, perquè la seua influència serà decisiva sobre els futurs votants. El circ polític que Guerschuny presenta altera els noms no tant perquè busque distanciar-se del mapa de govern real per a expressar que, siguen ficticis o no, els partits sempre acaben oferint un espectacle dominats per traïcions, corrupció i diners il·legals.

DIUMENGE, 23 D'AGOST

ELLA MCCAY

2025. Estats Units

Director i guionista: James L. Brooks. Producció: Julie Ansell, James L. Brooks, Richard Sakai i Jennifer Simchowicz. Fotografia: Robert Elswit. Direcció de càsting: Francine Maisler i Joseph Middleton. Disseny de producció: Richard Toyon. Direcció artística: Bryan Felty. Decorats: Brandi Kalish. Disseny de vestuari: Matthew Pachtman i Ann Roth. Maquillatge: Liz Bernstrom. So: Kyle Artz. Música: Hans Zimmer. Amb Emma Mackey, Jamie Lee Curtis, Albert Brooks, Spike Fearn, Woody Harrelson, Rebecca Hall, Ayo Edebiri, Kumail Nanjiani, Jack Lowden, Julie Kavner, Joey Brooks i Tracey Ullman. 115 min.

Concentrat en tasques de producció, James L. Brooks no dirigia des de *How do you know* (¿Cómo sabes si...?, 2010), motiu pel qual este és un retorn molt esperat. A banda d'un atractiu planter de secundaris (Jamie Lee Curtis, sobretot), el punt fort del seu últim film recau en l'actriu Emma Mackey, que interpreta Ella McCay, un paper no gaire diferent del de l'oscarizada Loretta Young de *The Farmer's Daughter* (*Un destino de mujer*, 1947), que també assumia el paper d'una jove que arriba a governar i defén els seus nobles objectius sense que li preocupe gens ni la seua reputació personal ni, per descomptat, enriquir-se. Ambientada en el 2008, presenta un panorama idealista molt diferent de la realitat política actual dels Estats Units caracteritzada més que mai per la corrupció, la vanitat, l'interès propi i la violència.

DIMARTS, 25 D'AGOST

NEVER GIVE A SUCKER AN EVERY BREAK

(El pelele no té sort)

1941. Estats Units

Dirigida per Edward F. Cline. Guió: John T. Neville, Prescott Chaplin i W. C. Fields. Produïda per Jack J. Gross. Fotografia: Charles Van Enger. Muntatge: Arthur Hilton. Director artístic: Jack Otterson. Escenografia: Russell A. Gausman. Dissenyadora de vestuari: Vera West. Dobles: David Sharpe i Duke York. So: Charles Carroll i Bernard B. Brown. Música: Frank Skinner i Charles Previn. Amb W. C. Fields, Gloria Jean, Leon Errol, Billy Lenhart, Kenneth Brown, Margaret Dumont, Susan Miller, Franklin Pangborn, Mona Barrie, Charles Lang, Anne Nagel, Nell O'Day, Irving Bacon, Jody Gilbert, Minerva Urecal, Emmett Vogan i Carlotta Monti. 71 min.

En el moment de la seua estrena, un tal Walt, crític de *Variety*, va escriure que "*Never Give a Sucker An Even Break* era una mescla d'episodis cridaners, enllaçats de manera inconnexa, però amb suficient humor per a agradar als seguidors del còmic. Una pel·lícula de sèrie B acceptable, en la qual la comèdia absurda i l'*slapstick* desenfrenat captaran l'atenció del públic". Vista hui, continua sent un producte extrem en el qual W. C. Fields imprimix tanta bogeria i extravagància que qualsevol diria que era conscient d'estar rodant la seua última pel·lícula com a protagonista. En qualsevol cas, va ser la seua justa venjança contra una indústria que començava a donar-li l'esquena i Hollywood perdria un dels misantrops més enginyosos que ha solcat el cel·luloide.

DIMECRES, 26 D'AGOST

1987

2009. Canadà

Escrita i dirigida per Ricardo Trogi. Producció: Nicole Robert i Marie-Claire Lalonde. Disseny de producció: Patrice Vermette. Fotografia: Steve Asselin. Muntatge: Yvan Thibaudeau. Directora de càsting: Catherine Didelot. Direcció artística i disseny de producció: Patrice Vermette. Decorats: Frédérique Bolté i Jean-Charles Claveau. Vestuari: Valérie Levesque. So: Francis Pelóquin i Louis Piche. Música: Frédéric Bégin. Amb Jean-Carl Boucher, Claudio Colangelo, Sandrine Bisson, Laurent-Christophe De Ruelle, Pierre-Luc Funk, Simon Pigeon, Éléonore Lamothe, Alysa Labelle, JP Bergeron, Martin Laroche, Luciano Zema, Bobby Beshro, Stéphan Allard, Jean-Sébastien Lavoie, Marie-Ève Bertrand i Rose Adam. 105 min.

En la segona part de la seua autobiografia, Ricardo Trogi (encarnat sempre per Jean-Carl Boucher) té 17 anys i el seu cap està ple d'idees, però sobretot les hormones funcionen a plena velocitat! Ací deixa de costat els objectes xicotets, que són els que decoren i donen vida a l'habitació d'un xiquet d'11 anys i s'obri a temes majors, com ara la busca d'una identitat sexual. *1987* podria passar per ser una pel·lícula més d'adolescents, si no fora per les seues constants referències a la cultura dels huitanta, el vestuari, els pentinats, i per donar continuïtat a *1981* (2008). Ser una seqüela tan esperada va fer que aconseguira ser la pel·lícula quebequesa més exitosa del 2014, amb més d'1 milió de dòlars en taquilla.

DIJOUS, 27 D'AGOST

A NEW LEAF

(Cor verd)

1971. Estats Units

Dirigida per Elaine May. Guió: Elaine May, basat en el relat "Corazón verde" de Jack Ritchie. Producció: Joseph Manduke, Hillard Elkins, Howard W. Koch i Florence Nerlinger. Disseny de producció: Warren Clymer i Richard Fried. Muntatge: Don Guidice, Fredric Steinkamp i Edward Beyer. Fotografia: Gayne Rescher. Dissenyadora de vestuari: Anthea Sylbert. So: Lee Bost i David Dockendorf. Música: Neal Hefti. Amb Walter Matthau, Elaine May, Jack Weston, George Rose, James Coco, Doris Roberts, Renée Taylor, William Redfield, Graham Jarvis, Jess Osuna, David Doyle, Fred Stewart, Max Gordon, Rose Arrick i Conrad Bain. 102 minuts.

Quin gran actor va ser Walter Matthau!! Com és possible que un personatge tan antipàtic, cruel, dèspota i, fins i tot, sanguinari, puga seduir tant? Elaine May va arrancar amb esta obra una carrera fosca com a cineasta, que va arribar a la xifra escassa de 4 títols, tots magnífics i accidentats. El primer muntatge d'*A New Leaf* durava 3 hores, una comèdia despietadament verinosa que Paramount s'encarregaria d'alleugerir. Elaine May va perdre el litigi contra la productora i eixa primera versió quedaria invisible. No obstant això, fins i tot amb moltes seqüències tallades, continua sent una comèdia fosca i complexa, el desenrotllament de la qual conduïx a una cosa inesperada: que un argument intel·ligent, flegmàtic i verinós com el que May maneja arribe a cotes d'una gran tendresa i humanitat en el seu desenllaç.

DIVENDRES, 28 D'AGOST

LA PRÁCTICA

2023. Argentina-Xile-Alemanya-Portugal

Escrita i dirigida per Martin Rejtman. Produïda per Martin Rejtman, Fernando Bascuñán, Christoph Friedel, Florencia Larrea, Victoria Marotta, Giancarlo Nasi, Jerónimo Quevedo, Joaquim Sapinho, Claudia Steffen i Marta Vieira Alves. Fotografia: Hugo Azevedo. Muntatge: Federico Rotstein. Directora de càsting: Manuela Martelli. Escenografia: José Berrios i Ricardo Risho Herrera. Vestuari: Flora Cagliuri. Maquillatge: Helena Batista. Perruqueria: Hugo Marques. Direcció artística: Francisca Correa. Efectes especials: José André. So: Julio Pereira. Música: Santiago C. Motorizado. Amb Esteban Bigliardi, Manuela Oyarzún, Amparo Noguera, Camila Hirane, Gabriel Cañas, Víctor Montero, Giordano Rossi, Giannina Fruttero, Catalina Saavedra, Mirta Busnelli, Sérgio de Brito, Elvis Fuentes, Mariana Muñoz, Maria José-Siebold i Celine Wempe. 89 min.

El quint llargmetratge de Rejtman encaixa perfectament en el seu catàleg de comèdies negres de baix risc, plenes de personatges massa ocupats per a preocupar-se per una altra cosa. Les seues històries funcionen com a arabescos: les figures, els objectes i les línies de text circulen, les relacions es reprenen i dissolen de nou sense vacil·lació. Esta vegada l'humor subtil i observacional de Rejtman fixa la seua atenció en eixa societat moderna que confia en el benestar com a cura per a tot. En *La práctica* tria eixa porció de món que promet salut per als qui són conscients de la salut, una millora de la vida mitjançant una estricta disciplina d'horaris i llibertat dels problemes terrenals gràcies a la influència de l'hinduisme que encara se sent en la pràctica del ioga. L'espiritualitat es pren seriosament, però al mateix temps es posa en perspectiva. Ací no oferix salvació, no ajuda contra el dolor de genoll ni un mal matrimoni, i com a molt aporta una mica de pau i paciència.

DISSABTE, 29 D'AGOST

FILM GEEK

2005. Estats Units

Director i guionista: James Westby. Producció: Byrd McDonald, Amber Geiger i Stephanie Lloyd. Postproducció: Francis Power. Muntatge: James Westby. Fotografia: Jason Hugues. Director de càsting: Jeffery Hasseler. So: Shawn Dawes i Jason Wells. Música: Jason Wells. Agraïments: Bill Plympton. Amb Melik Malkasian, Ritah Parrish, John Breen, Dennis Adkins, Tara Walker, Taylor Nida, Daphne Carver, Kristen Torrianni, Michelle Garner, Michael Ramírez, Jack Ryan, Kim Hill, Tyler Gannon i Leslie Taylor. 78 minuts.

James Westby considera *Film Geek* com una pel·lícula semiautobiogràfica. Potser per això el cineasta no es talla i tix amb prou ferocitat el retrat de Scotty Pelk, un inadaptat social que estima profundament les pel·lícules. Addicte als videoclubs i tot el que signifiquen, Scotty complix amb escriure el seu horari laboral dins d'un d'estos locals donant curs a la seua passió per l'orde en les prestatgeries i una dedicació acurada i abusiva amb els clients. Scotty és un IMDb errant, una enciclopèdia cinematogràfica viva. Diques el títol d'una pel·lícula i Scotty te'n dirà l'any, el director i els actors més importants, a més d'un resum concís. L'actor Melik Malkasian fa una interpretació genial del protagonista posant el seu cos frèvol al servici d'esta ànima solitària, alimentada bàsicament de cel·luloide, que, en les seues estones d'oci, aboca la seua passió cinèfila també per les xarxes.

DIUMENGE, 30 D'AGOST

UN POETA

2025. Colòmbia-Alemanya-Suècia

Director i guionista: Simón Mesa Soto. **Producció:** Simón Mesa Soto, Manuel Ruiz Montealegre, Juan Sarmiento G. **Disseny de producció:** Camila Agudelo. **Muntatge:** Ricardo Saraiva. **Fotografia:** Juan Sarmiento G. **Director de càsting:** John Bedoya. **Decorats:** Gustavo Anaya. **Vestuari:** Susana Valencia Upegui. **Maquillatge:** Maria Camila Castrillón. **So:** Eloísa Arcila, Jonathan Dakers, Ted Krokiewski, Vidar Leimar i Gianfranco Tortora. **Música:** Matti Bye, Gustav Davisson, Johanna Ekholm i Pelle Westlin. **Amb** Ubeimar Ríos, Rebeca Andrade, Guillermo Cardona, Margarita Soto, Hugo Valencia, Guillermo Restrepo, Viviana Álvarez Losada, Ana María Araque Restrepo, Gabriel Buitrago, Nelson Camayo, Javier Castaño Vera i Sara Castro Parra. 123 minuts.

Oscar Restrepo està en atur, molt assedegat i no té diners. Necessita dibuixar un cor en el seu pit per a convèncer-se que és digne. No està realment viu, Óscar és un home tort i descurat, amb roba mal ajustada, caspa esguitada sobre el seu pèl greixós i una expressió gèlida de gos vagabund. Mentre la poesia voleteja dins de la seua ànima turmentada i somia a viure-la, no és capaç de xafar terra i alimentar i educar la seua única filla. Dividida en quatre capítols, *Un poeta* no sols és una pel·lícula sobre els obstacles i la por que qualsevol sent davant de la paternitat, també sobre el flux nerviós d'algú que abandona momentàniament la seua prosa, eixa tendència nauseabunda a deixar passar la vida, a una decadència sense fi que posa en pausa davant d'un possible raig d'esperança.